

Varallisuuden luovuttaminen

”Minä kuulin taivaasta äänen, joka sanoi: ‘Kirjoita: Autuaita ne, jotka tästä lähtien kuolevat Herran omina. He ovat autuaita, sanoo Henki. He saavat levätä vaivoistaan, sillä heidän tekonsa seuraavat heitä.’ (Ilm. 14:13.)

Avaintekstit:

Luuk. 12:16–21;
Saarn. 2:18–22;
Sananl. 27:23–27;
2. Kor. 4:18;
Saarn. 5:10;
Kol. 1:15–17.

Ansiovuosiemme lähestyessä loppuaan taloudellinen huomiomme siirtyy omaisuutemme säilyttämiseen loppuelämäämme varten. Siirtyminen työntekijästä eläkeläiseksi voi olla hyvin traumaattinen kokemus. Mikä on paras tapa edetä tässä tilanteessa talousasioitamme ajatellen?

Ihmisten vanhetessa he luonnollisesti alkavat huolehtia tulevaisuudestaan. Yleisimpiä pelkoja ovat: ennenaikainen kuolema; liian vanhaksi ja hauraaksi eläminen; jokin katastrofaalinen sairaus; henkinen tai fyysinen kyvyttömyys pitää huolta itsestä.

Ellen G. White kommentoi tällaisia pelkoja sanoen: ”Kaikki nämä pelot ovat Paholaisesta lähtöisin. – Jos he [vanhenevat ihmiset] ottaisivat sen aseman, jonka Jumala on heille tarkoittanut, heidän viimeiset päivänsä voisivat olla heidän parhaat ja onnellisimmat päivänsä. – Heidän pitäisi panna pois ahdistus ja taakat ja käyttää aikansa niin onnellisesti kuin osaavat. Näin he voivat kypsyä taivasta varten.” (1T 424.)

Tällä viikolla tutkimme, millaisia neuvoja Jumala on antanut meidän viimeisimpiä vuosiamme varten. Millaisia asioita meidän pitäisi tehdä tai välttää tekemästä, ja millaisia periaatteita meidän tulisi seurata?

RIKAS HULLU MIES

Lue Luuk. 12:16-21. Mikä on tekstin keskeinen sanoma? Minä nuhteen Herra antoi rikkaalle hullulle, ja mitä sen pitäisi opettaa meille koskien asennettamme omaisuuttamme kohtaan?

Vaikka tekstin sanoma on tätä laajempi, ehkä voimme kuitenkin sanoa, että tämän kertomuksen kautta Jeesus kertoi siitä, mitä *ei kannata eläkepäivinänsä tehdä*. Samoin jos ihminen lopettaa työntöön kuluttaakseen kaikki kertyneet varansa itsensä hyväksi, hänen on hyvä pitää varansa ja ottaa kertomuksen sanoma tosissaan. Siinä ei ole mitään väärää, että ihminen työskentelee ahkerasti ja vanhetessaan ehkä jopa rikastuu. Ongelma on asenteessa rikkautta kohtaan. Miehen todellinen ongelma tulee ilmi hänen sanoissaan: "Lepää nyt, syö, juo ja nauti elämästä!" (Luuk. 12:19.)

"Tämän miehen pyrkimykset eivät olleet sen korkeampia kuin eläinten, jotka tuhoutuvat. Hän eli niin kuin ei olisi lainkaan Jumalaa, taivasta ja tulevaa elämää, niin kuin hän omistaisi kaiken hallussaan olevan eikä olisi mitään velkaa Jumalalle tai ihmiselle." (KV 185.)

Jos me tässä elämämme vaiheessa ajattelemme vain itseämme emmekä piittaa toisten tarpeista tai Jumalan asiasta, seuraamme rikkaan hullun esimerkkiä. Jeesuksen vertauksesta ei käynyt ilmi, että rikas mies olisi ollut laiska tai epärehellinen. Ongelma oli siinä, miten hän käytti sen, mitä Jumala oli hänelle uskonut. Koska emme tiedä kuolinpäiväämme, meidän tulisi olla aina valmiita siihen eläen Jumalan tahdon mukaan sen sijaan, että tavoittelisimme omia itsekäitä päämääriämme.

Raamattu antaa yleiskuvan, että ihmisen tulisi jatkaa tuoteliasta elämää niin pitkään kuin se hänelle on mahdollista. Danielin kirjan ja Ilmestyskirjan kirjoittajat olivat todennäköisesti molemmat yli 80-vuotiaita saadessaan työnsä valmiiksi. Tämä tapahtui aikana, jolloin ihmisten keski-ikä oli noin 50 vuotta. Ellen G. White julkaisi jotkin tunnetuimmista ja rakastetuimmista kirjoistaan, kuten *Aikakausion Toivo*, vasta noin 70-vuotiaana. Iän itsessään, niin kauan kuin pysymme terveinä, ei tulisi merkitä sitä, että luovumme olemasta tuottelaita ja hyvän tekemisestä siinä määrin kuin voimme.

Jeesus neuvoi niitä, jotka odottavat hänen toista tulemistaan, paitsi valvomaan myös jatkamaan työntekoaan (Matt. 24:44-46).

ET SAA SITÄ MUKAASI

Evangelista Billy Grahamilta kysyttiin kerran, mikä hämmästytti häntä elämässä eniten nyt, kun hän oli noin 60-vuotias. Mitä Graham vastasi? ”Elämän lyhytaikaisuus.”

Tämä on totta. Elämä lipuu ohi nopeasti.

Mitä seuraavat jakeet opettavat ihmiselämästä täällä? Ps. 49:18; 1. Tim. 6:6, 7; Ps. 39:5-7, 12; Jaak. 4:14; Saarn. 2:18-22.

Sen lisäksi, että elämä kuluu nopeasti, emme kuollessamme voi viedä mitään täältä mukamme. Emme ainakaan ai-neellista omaisuutta. (Luonteen ehkä? Se on kuitenkin toinen tarina.) ”Kuollessaan hän ei ota mukaansa mitään – -.” (Ps. 49:18.) Ihminen jättää omaisuutensa jollekin muulle. Kuka omaisuuden saa riippuu tietenkin siitä, millaisia suunnitelmia edesmennyt teki etukäteen.

Vaikka kaikilla ei lähtökohtaisesti ole kiinteää omaisuutta, useimmat ihmiset ovat työskennelleet vuosien varrella ja kartuttaneet jonkin verran varallisuutta. Mitä varallisuudelle tapahtuu sen jälkeen, kun ihminen kuolee, on tärkeä kysymys, jota on syytä pohtia.

Olkoon omaisuus suurta tai pientä, sen siirron suunnittelu voi olla ihmisen viimeinen taloudenhoitotoimi, jolla hän osoittaa huolehtivansa tarkoin siitä, millä Jumala on häntä siunannut. Jos sinulla ei ole testamenttiin kirjattua suunnitelmaa, Suomen lait vaikuttavat siihen, mitä omaisuudellesi tapahtuu. Jos kuolet ilman testamenttia, useimmilla alueilla, joissa on voimassa siviilioikeudellinen laki, omaisuus siirtyy sukulaisillesi riippumatta siitä, tarvitsevatko he sitä vai eivät, käyttävätkö he rahojasi viisaasti vai eivät, tai siitä, olisitko itse halunnut antaa omaisuuttasi heille. Jos haluat, että seurakunta saa jotain, sinun on tehtävä suunnitelmat valmiiksi.

Koska Jumala omistaa kaiken (ks. Ps. 24:1), raamatullisesta näkökulmasta olisi loogista päätellä, että kun olemme saaneet päätökseen sen, minkä Jumala on uskonut meille, meidän pitäisi palauttaa hänelle, lailliselle omistajalle, se, mitä on jäljellä sen jälkeen, kun rakkaittemme tarpeet on täytetty.

Kuolema voi kohdata meidät milloin tahansa ja täysin odottamatta, jopa tänään. Mitä tapahtuisi rakkaillesi, jos kuolisit tänään? Entä mitä tapahtuisi omaisuudellesi? Jaettaisiinko se haluamallasi tavalla?

**ALOITA
HENKILÖ-
KOHTAI-
SISTA
TARPEISTA**

Vanhan testamentin aikaan monet olivat maanviljelijöitä ja paimenia. Niinpä Jumalan siunauslupaukset ilmaistiin usein maanviljelyskielellä. Sananl. 3:9, 10 Jumala sanoo, että jos olemme taloudellisesti uskollisia hänelle, silloin ”jyvääittäsi täytyvät runsaudella” (VKR). Kovin monella ei ole jyvääittäa nykyään. Ymmärrämme, että tällä tarkoitetaan, että Jumala siunaa työtämme tai liiketoimintaamme, jos olemme halukkaita seuraamaan häntä.

Lue Sananl. 27:23–27. Miten soveltaisit nykypäivään sen, kun tekstissä sanotaan: ”Pidä hyvää huolta lampaistasi, valvo, miten vuohikarjasi voi”?

Vaikka Raamattu varoittaaakin siitä, että rikkaat polkevat köyhiä tai ovat itsekkäitä rikkautensa suhteen, se ei missään vaiheessa tuomitse rikkautta tai ihmisten pyrkimyksiä vaurastua, edellyttäen että he eivät tee sitä epärehellisesti tai muita sortamalla. Itse asiassa päivän teksti Sananlaskujen kirjasta osoittaa, että meidän tulisi olla ahkeria taloudellisissa asioissamme, jotta meillä olisi tarpeeksi itsellemme ja perheellemme. “[S]illoin saat kyllälti vuohenmaitoa, sillä ravitset koko perheesi, siitä saavat ravintonsa orjattaresi.” (Sananl. 27:27.)

Miten muotoilisit jakeen uudelleen nykypäivää varten? Ehkä näin: ”Tarkista tilisi ja määrittele taloudellisten asioidesi tila.” Olisi hyvä ansiovuosiesi aikana aika ajoin tarkistaa omaisuutesi, testamenttisi ja muut asiakirjasi ja tehdä niihin tarvittavat päivitykset. Testamentit ja muut dokumentit on hyvä suunnitella ja laatia varhaisessa vaiheessa, jotta ne olisivat valmiina ennenaikaisen kuoleman sattuessa tai terveyden pettäessä niin, ettet enää voi itse päättää, mihin omaisuutesi menee.

Hyvä taloudenhoito ei ole vain sitä, että hoidamme Jumalan meille suomaa omaisuutta hyvin elinaikanamme. Se tarkoittaa myös, että olemme huolehtineet siitä, mitä sille tapahtuu poismenomme jälkeen. Sillä, ellei Herra palaa elinaikanamme, me poistumme, mutta aineellinen omaisuutemme jää jälkeemme, olipa sitä vähän tai paljon. Siksi on varauduttava nyt, jotta se, millä meitä on siunattu, voi olla siunauksena myös toisille ja edistää Jumalan työtä.

”- - sillä rikkaus ei kestä ikuisesti - -.” (Sananl. 27:24.) Miksi on tärkeää muistaa tämä ajatus?

HYVÄN- TEKEVÄI- SYYTTÄ KUOLIN- VUOTEELLA

Mitä periaatteita voimme omaksua seuraavista jakeista koskien sitä, miten meidän tulisi suhtautua rahaan?

1. Tim. 6:17 _____

2. Kor. 4:18 _____

Sananl. 30:8 _____

Saarn. 5:10 _____

Raha voi saada voimakkaan otteen ihmisistä – otteen, joka on johtanut monien tuhoon. Kukapa ei olisi kuullut ihmisistä, jotka ovat tehneet kauheita asioita rahan takia – sellaisissakin tapauksissa, että heillä oli sitä runsain mitoin jo alun alkaenkin.

Asian ei kuitenkaan tarvitse olla näin. Jumalan voimassa me voimme pysäyttää vihollisen yrityksen muuttaa meille siunaukseksi tarkoitettu aineellinen omaisuus kiroukseksi.

Hyvän taloudenhoitajan kuolemansa varalle tehdyssä suunnitelmassa on olemassa vaara, että ihmiset ovat kiusattuja keräämään omaisuutta itselleen sillä verukkeella, että he kuollessaan antavat kaiken pois. Vaikka tämä on parempi ajatus kuin se, että käyttäisi kaiken eläessään (eräs miljardööri on sanonut tietävänsä eläneensä oikein vain siinä tapauksessa, jos hänen hautajaiskuluihinsa tarkoitettu sekki olisi katteeton), me voimme ja meidän pitäisikin pyrkiä parempaan.

”Monet pidättäytyvät antamasta Jumalan työhön eläessään vaimentaen omaatuntoaan sillä ajatuksella, että he ovat anteliaita sitten kuollessaan. He tuskin uskaltavat harjoittaa uskoa ja luottamusta Jumalaan sen vertaa, että antaisivat eläessään. Tällainen kuolinvuoteen hyväntekeväisyys ei ole sitä, mitä Kristus odottaa seuraajiltaan. Sen avulla ei voida puolustella elävien itsekkyyttä. Ne, jotka pitävät kiinni omaisuudestaan viimeiseen hetkeen asti, luovuttavat sen kuolemalle pikemmin kuin Jumalan asialle. Menetyksiä ilmenee jatkuvasti. Pankkeja kaatuu ja omaisuus hupenee monin eri tavoin. Monen tarkoituksena on tehdä jotakin, mutta he viivyttelivät asian kanssa. Paholainen toimii estääkseen varojen virtaamisen Jumalan aarrekkamioon. Rahat menetetään ennen kuin ne on ehditty palauttaa Jumalalle, ja Paholainen riemuitsee tästä.” (5T 154.)

Miksi meidän on oltava tarkkoja sen suhteen, miten me perustelemme niiden aineellisten siunausten käyttöä, joita meille on annettu?

HENGEL- LINEN PERINTÖ

On vaikea tietää, millaista elämä olisi maapallolla, jos ihmiset eivät olisi tehneet syntiä. Yhden asian tiedämme kuitenkin varmaksi: synnittömässä maailmassa ei olisi ollut omaisuuden kahmimista, ei ahneutta eikä köyhyyttä - kaikkea sitä, mikä on vaivannut maailmaa koko sen historian ajan. On oikeutettua tuntea omistavansa sen, minkä eteen on tehnyt lujasti ja rehellisesti työtä, mutta se on silti osoitus siitä, että elämme langenneessa maailmassa. Meidän on kuitenkin muistettava yksi tärkeä asia, riippumatta siitä, kuinka paljon omistamme tai olemme omistamatta.

Lue seuraavat jakeet. Mikä on niiden keskeinen sanoma? Miten tuon sanoman tulisi vaikuttaa siihen, mitä me teemme Jumalan antamilla varoilla? Ps. 24:1; Hepr. 3:4; Ps. 50:10; 1. Moos. 14:19, RK 2012; Kol. 1:15-17.

Me olemme taloudenhoitajia ja sen haltijoita, minkä Jumala on meille uskonut. Jumala omistaa viime kädessä kaiken, ja hän on se, joka on antanut meille elämän, olemassaolon ja voiman tehdä yhtään mitään. On siis vain loogista, että kun emme enää tarvitse sitä, minkä Jumala on antanut meille, ja olemme huolehtineet perheemme tarpeista, meidän tulisi palauttaa loput Jumalalle.

"Antamalla Jumalan työhön keräät itsellesi aarteita taivaaseen. Kaikki se, minkä sijoitat taivaaseen, on turvassa katastrofeilta ja menetyksiltä. Se kasvaa ikuiseksi, kestäväksi varallisuudeksi." "Se kirjataan sinun tilillesi taivasten valtakunnassa." (CS 342.)

Sillä, että antaa jo eläessään, on monia etuja:

1. Lahjoittaja voi nähdä antamansa lahjan tulokset - uuden kirkkorakennuksen, nuoren opiskelemissa yliopistossa, evankelioivan kokoussarjan toteutumisen jne.
2. Lähetystyömuoto tai ihminen, joka saa lahjan, voi hyöttyä siitä jo nyt, kun tarve on suurin.
3. Antaessaan ihminen jättää hyvän esimerkin perhearvoista, joihin kuuluu anteliaisuus ja rakkaus toisia kohtaan.
4. Elinaikana tehty lahjoitus takaa sen, että lahjoitus menee siihen tarkoitukseen, johon halusit sen menevän.
5. Se osoittaa, että luovuttajan sydän on muuttunut itsekkästä epäitsekäksi.
6. Näin voi koota aarteita taivaaseen.

KERTAUS

Lisäaineistoa: Ellen G. White kirjoitti omaisuuden jakamisen tärkeästä aiheesta kirjassa *Testimonies for the Church*, osa 3, s. 116–130, ja osa 4, s. 476–485.

Kirjassa *Counsels on Stewardship* on osio, jossa käsitellään kiinteistön omistuksen siirron suunnittelua (s. 323–335). Ellen White on kirjoittanut myös: ”Se, mitä monet lykkäävät siihen asti, kunnes ovat kuolemaisillaan, heidän tulisi tehdä, jos he todella ovat kristittyjä, kun heillä vielä on vahva ote elämästä. Heidän tulisi omistaa itsensä ja omaisuutensa Jumalalle, ja toimiessaan näin hänen taloudenhoitajinaan he saisivat tyydytystä siitä, että ovat tehneet velvollisuutensa. Ryhtymällä itse oman pesänsä pesänjakajiksi, he voisivat itse täyttää Jumalan vaatimukset, sen sijaan että siirtävät vastuun muille.” (4T 480.)

Mitä White tarkoittaa sanoessaan ”ryhtymällä itse oman pesänsä pesänjakajiksi”? Testamentissa on saatettu määrätä pesänjakaja, jonka tehtävänä on asianomaisen kuoleman jälkeen jakaa omaisuus testamentissa ilmaistulla tavalla. Ryhtymällä oman pesänsä jakajaksi, ihminen jakaa omaisuutensa jo eläessään. Näin hän saa tyydytystä siitä, että näkee lahjansa aikaansaamat tulokset ja tietää käyttävänsä Jumalalta saamiaan talenteja asianmukaisesti.

Kristityille Kristuksen toinen tuleminen on ”siunattu toivo”. Olemme kaikki kuvitelleet, miten upeaa on kerran nähdä Jeesuksen saapuvan taivaan pilvissä. Odotamme innolla kuulevamme sanat: ”Hyvin tehty!” Entä jos kuitenkin joudumme haudanlepoon ennen kuin Jeesus saapuu? Jos olemme noudattaneet hänen ilmoitettua tahtoaan, saamme tyytyväisinä nähdä jo eläessämme työn edistyvän ponnistustemme ansiosta. Tyytyväisinä tiedostamme myös, että kiinteistösuunnittelumme ansiosta työ voi jatkua vielä sen jälkeenkin, kun meitä ei enää ole.

Keskustelunaiheita:

1. Vaikka voimme koota aarteita taivaaseen jo nyt, miksi tämä ei tarkoita sitä, että yrittäisimme ansaita tai ostaa pelastusta?

2. Samaan aikaan kun meidän tulee olla anteliaita, meidän tulee olla myös viisaita. Ehkä joku on joskus vedonnut meihin, että antaisimme rahaa heidän työhönsä nyt, sillä pian tapahtuu jotakin, minkä jälkeen rahamme ovat hyödyttömiä. Miten voimme oppia erottamaan huijaukset aidoista ja lainmukaisista tavoista käyttää rahojamme Jumalan asian hyväksi?